

dwars

Studentenblad Universiteit Antwerpen • www.dwars.be • Nummer 60 • Jaargang 9 • Mei 2010 • GRATIS

Hans Teeuwen

Ere-astronaut Frank De Winne

Haiti: hulp was onderweg

Antwerpen

- 10 Fixkes**
Superhelden
- 16 Centerfold**
Antwerp 10 Miles
- 18 Snackbars**
Een snelle hap in Antwerpen

Onderwijs

- 12 Op je lijf geschreven**
Een manifest voor A
- 14 Frank De Winne**
Eredocoraat voor astronaut
- 21 Kort**
Over onderwijs
- 32 Achterflap**
dwars QUIZ

Koning Hans I

Hans Teeuwen interviewen is als worstelen met een ingevette ijsbeer. Af en toe krijg je hem wel waar je wil, maar meestal probeer je vooral uit zijn angstaanjagend grote mond te blijven, terwijl je hoopt dat het niet net paarseizoen is. Misschien zou hij inderdaad geen slechte koning zijn ...

Frank De Winne

Ruimtevaarder worden, dat klinkt niet slecht. Mijn persoonlijke jongensdroom werd gefnuikt door de vereiste wiskunde, maar Frank De Winne, de Belgische vertegenwoordiger in de ruimte, houdt de vlam van onze buitenaardse toekomst brandend. Voor 1 euro per persoon per jaar.

Inhoud

dwars 60

Cultuur

- 04 Koning Hans I**
Teeuwen & jazz
- 20 Cultuuragenda**
Wat te doen in mei en juni?
- 29 Kasper**
Literair
- 30 Woord & Beeld**
Puzzel
- 31 Research Monthly**
Het mopje van de maand
- 31 *dwars* luistert naar ...**
De soundtrack van dit nummer

Maatschappij

- 03 Editoriaal**
Niet stemmen, niet zagen
- 09 Verkrachting op de UA**
Stand van zaken
- 13 Fwd:**
Lezersbrief
- 22 Missie (on)mogelijk?**
Naar Haïti
- 28 *dwars* in Japan**
Redacteur op reis

Snackbars

dwars stuurde haar redacteurs uit om die paar plaatsjes te vinden die u misschien nog niet kent, maar waar u, voor een schappelijke prijs, brandstof kan vinden die uw biologische machine op een tongstrelende wijze laat draaien.

Missie (on)mogelijk?

Het slechtste in de wereld brengt het beste in mensen naar boven. Onze redacteur besloot in Haïti te gaan helpen na de aardbeving en vlog, gewapend met niets meer dan zijn goede bedoelingen, dikke schedel en foto toestel naar de Dominicaanse Republiek, buurland van Haïti.

Niet stemmen, niet zagen

editoriaal

De regering is gevallen; niet met lange aanlopen en uitgerekte gesprekken, maar eerder als een wankel kaartenhuis dat wachtte op de vleugelslagen van een vlinder in de Brusselse rand. En terwijl de buitenlandse pers zich in de haren krabt en onze situatie probeert te doorgronden, mogen wij opnieuw naar de stembus trekken. Oh, het ongemak!

Natuurlijk is het voor sommige mensen echt een opgave, zeker tijdens de examens. Als het je enkele uren kost om terug te keren naar je gehucht, zal je die tijd tijdens de examens waarschijnlijk wel beter kunnen gebruiken. En dat er in dat gehucht niemand rondloopt die je genoeg vertrouwt met een volmacht, is eveneens best mogelijk. Met een beetje planning valt hier wel een mouw aan te passen, maar als je echt moet kiezen tussen stemmen en slagen, mag je best een beetje egoïstisch zijn.

Maar laten we wel wezen, dit is een privilege, eerder dan een vervellende klus; een voorrecht waar nog lang niet elke mens die vandaag

geboren wordt van zal kunnen genieten. Wat natuurlijk niet betekent dat er niets aan te merken valt op ons democratisch bestel, zelfs los van een grondwet die nu oproept tot verkiezingen die in feite ongrondwettelijk zijn.

Een probleem als Brussel-Halle-Vilvoorde, een kleine abberatie die snel genoeg op te lossen moet zijn, verwordt dan ook tot een gigantisch obstakel, doordat beide kampen hun loopgraven zo diep gegraven hebben en keer op keer met dezelfde soldaten vullen. De oorlogsretoriek fluit je rond de oren, alsof Vlamingen en Walen niets meer zijn dan blazende katten en blaffende honden. Wij tegen zij, de leeuw tegen de haan en al de rest is verraad.

Vermoeiend, dat, al verwacht ik niet dat 13 juni plots mentaliteitsverbetering zal brengen. Het enige wat me rest is stemmen op bekwame politici, wat ik dan ook van plan ben. En vervolgens vier jaar (hout vasthouden) zagen dat ze het niet goed doen. Want dat mag dan als je gaat stemmen. Maar als je je plicht verzuimt, moet je je mond houden. Lege stemhokjes zijn het oorkussen van het extremisme.

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad. Dit nummer werd afgesloten op 10/05/2010. Oplage: 2.700 exemplaren. V.U.: Folker Debusscher, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Folker Debusscher **Adjunct-hoofdredacteur** Sarah Schrauwen **Redactiesecretaris** Tom Vingerhoets

Eindredactie Floris Geerts (verantwoordelijke), Frie Vandemeulebroucke, Kim Overlaet

Redactie Amber Daniëls, Tijl De Bock, Jonathan Debeer, Yannick Dekeukelaere, Daan Hafkamp, Hannelore De porte, Anne Hammers, Celien Joppen, Lieselotte Joppen, Alizé Keusters, Laura Meyvis, Jente Ottenburghs, Sarah Van Alsenoy, Ariadne Van den Broeck, Esther van der Schoot, Cedric Voets

Fotografie Tijl De Bock, Jonathan Debeer (verantwoordelijke), Laura Meyvis, Jente Ottenburghs, Benjamin Theys **ICT** Tom Vingerhoets **Vormgeving** Celien Joppen, Sarah Schrauwen (verantwoordelijke) **Illustratie** Sophia Simons **PR** Celien Joppen, Tom Vingerhoets **Cartoon** JangoJim **Drukkerij** Favorit **Werken mee aan dit nummer** Ward Joppen

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: dwars - studentenblad UA, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

TEKST: YANNICK DEKELKELAERE & DAAN HAFKAMP
FOTO'S: JONATHAN DEBEER

KONING HANS I

HANS TEEUWEN
ZIT AAN DE JAZZ

Zelden zo hard en droevig gelachen als toen we de sketch 'Fons' voor het eerst hoorden. Een onvergetelijke kennismaking was het met Hans Teeuwen (43), die in de jaren negentig met zijn verfrissende, absurde stijl het Nederlandse cabaret tegen een rotvaart had veroverd. In 2004 gaf de uitgeputte cabaretier zijn carrière een nieuwe wending. Voortaan zou de Rebel des Vaderlands – op toneel werd de koningin geneukt – lekker jazz gaan zingen. Zo moe als hij toen was, zo fris huppelt de nieuwbakken crooner nu de artiestenfoyer van de Arenbergschouwburg binnen.

Meneer Teeuwen, proficiat met 'How It Aches', uw nieuwe album. Er was al 'Hans Teeuwen Zingt', maar mogen we deze plaat niet uw echte debuut noemen?

HANS TEEUWEN Ja, dat vind ik eigenlijk wel.

Is 'How It Aches' wat je krijgt als je Hans de cabaretier mengt met Hans de jazzzanger?

TEEUWEN Met die analyse kan ik best leven. De nadruk ligt wel meer op muziek dan op cabaret. Het stuk of twee grappige nummers zit erbij als extraatje, want humor was niet het uitgangspunt. We wilden geen grappige plaat maken maar een lekkere plaat. Hoewel de teksten af en toe geestig zijn, is het toch voornamelijk de bedoeling dat de mensen met hun hoofd mee gaan schudden. Zelfs de beentjes mogen mee. Vanavond zat het publiek en was het dus jammer genoeg beperkt in haar dansuitingen. We hebben ook al in popzalen als Paradiso en Tivoli gespeeld, wat eigenlijk leuker is.

U heeft al vaak geschreven voor cabaret. Hoe viel het mee om teksten voor een album te schrijven?

TEEUWEN Het is anders. Je schrijft sowieso in een andere taal. Nu gaat het meer stapje per stapje. Een goede songtekst schrijven vind ik tricky; het is lastig. Voor iets komisch kan je improviseren, in een soort *flow* komen en daar dan later de goede dingen uithalen. Songteksten zijn meer structureel. Het gaat dus moeilijk, maar als je het eenmaal hebt, zo'n tekst die lekker bekt, dan heb je wel iets fijns in handen.

Zit er een bepaalde Hans Teeuwen-touch in de nummers?

TEEUWEN Die zit er natuurlijk vanzelf in omdat ik de schrijver ben. Anderzijds, als de tekst over een bepaalde

“

De verwachtingen waarmee het publiek binnenkomt zijn niet belangrijk, wel het gevoel waarmee ze buiten gaan

”

emotionele staat gaat, dan moet dat achteraf niet gerelativeerd worden met humor, want dan blijft er niets van over. De cabaretier moet dus even de ijskast in.

In de songteksten gaat u vaak op zoek naar pijn. Uw band heet bovendien The Painkillers. Vindt u het leven pijnlijk?

TEEUWEN Ja, dat lijkt me wel. Alleen al het feit dat we allemaal zeker weten dat we dood gaan is een tamelijk hard gelag. Dus om het leven draaglijker te maken wentelen heel veel mensen zich maar in illusies. Illusies die ik dan kapot maak. Uiteindelijk kunnen we alleen maar toegeven dat het allemaal een redelijk tragische gebeurtenis is, maar... wél interessant.

U schrijft ook vaak over seks, daar heeft u veel plezier in, maar in liefde dan weer helemaal niet. Hoe komt dat?

TEEUWEN Kijk, als wij nu gaan praten over liefde of zoiets, vrouwen, seks, vreemdgaan, dan kunnen wij hier acht uur lang door blijven praten en morgen weer opnieuw beginnen. Het is, kortom, een onuitputtelijke bron van inspiratie. Het roept van alles op; je voelt er veel bij; je krijgt er geen grip op; je doet dingen waarvan je weet dat ze slecht aflopen... Veel dramatiek dus in dat departement. Leuk om over te schrijven, dat wel. Het is niet voor niets dat 99,9% van alle liedjes over liefde en seks gaat.

Het lijkt alsof u liefde ook een illusie vindt. Hoe kan u er dan over schrijven?

TEEUWEN Nou, ik roep het weer op. Ik pik in op hoe ik me soms mee laat slepen. De emotie van zo'n moment probeer ik zo goed mogelijk te verwoorden. Mijn nummers ▶

zijn meestal echter erg analytisch. Wat er overblijft is vrij kaal. Daar kan ik niets aan doen, zo werkt mijn hoofd. Als je te veel in één emotie blijft, dan wordt het nogal snel pathetisch. Het leukst is vaak om een strofe die een dag voordien is geschreven weer helemaal onderuit te halen en dan te kijken wat er overblijft.

U heeft eens gezegd dat voor een cabaretier mensen verwarren, zodat ze denkend naar buiten gaan, het hoogst haalbare is. Wat is het hoogst haalbare voor een zanger?

TEEUWEN Mensen emotioneren, denk ik. Dat kan met alles zijn.

Welke van de twee - doen denken en emotioneren - is u het meest dierbaar?

TEEUWEN Weet ik niet. Allebei? Ik kan ook niet de hele dag alleen naar één soort muziek luisteren of één soort film kijken. De ene keer heb ik zin in dit, de andere keer weer in dat. Zolang het maar goed gedaan is.

U zei ook dat u als cabaretier een soort bestaansrecht had gevonden. Dat moet geweldig zijn, want een bestaansrecht, dat willen we toch allemaal. Heeft u dat bestaansrecht ook als zanger?

TEEUWEN Nou, je moet dat natuurlijk veroveren. Het gaat niet vanzelf. Het is niet dat mensen direct accepteren dat je iets anders gaat doen. Dat vind ik wel leuk. Het houdt me fris.

Met welke intentie stapt u dan op een avond als deze het podium op?

TEEUWEN Nog beter doen dan de vorige keer.

En was dat vanavond het geval?

TEEUWEN Het was wel een goed optreden. Jullie kunnen natuurlijk niet vergelijken, maar het was best goed. Na een goed optreden denk ik altijd: "Oké, dit is vanaf nu het gemiddelde en daar mag ik niet meer onder."

Wanneer wordt een optreden goed?

TEEUWEN Het heeft heel veel met concentratie te maken. De beste optredens zijn die waar je enkel bezig bent met wat je op dat moment aan het zingen bent. Wanneer je niet wordt afgeleid door bijgedachten. Meestal lukt dat het best als je een paar optredens na elkaar hebt. Vanwege de vermoeidheid heb je dan geen energie meer

om aan andere dingen te denken. Je bent volledig gefocust op die zin die je op dat moment uitspreekt. De concentratie bepaalt de kwaliteit. Dat, en of je de materie machtig bent. Het leuke aan optreden met The Painkillers is dat hun techniek zo vanzelfsprekend is. Zo kan er bezieling ontstaan. Ze staan daar niet te tellen.

Op de planken smijt u zich. Vol energie geeft u zich tijdens het optreden over. Waarom brengt u de nummers zoals u ze brengt?

TEEUWEN Dat gaat vanzelf. Wat ik probeer met mijn bewegingen, is niet afwijken, maar de muziek net meer benadrukken. De bewegingen komen voort uit de muziek. Ik sta geen aandacht te trekken. Ik accentueer het muzikale. Ritme is ongelooflijk belangrijk.

Wat vinden The Painkillers van uw aanpak?

TEEUWEN Dat moet je aan hen vragen.

Wat vinden jullie van de performance van meneer Teeuwen?

PAINKILLER Naar het publiek toe?

Nee, naar jullie toe. Als 'serieuze' jazzmuzikanten zijn jullie zo'n zanger als meneer Teeuwen toch niet gewoon?

De Painkiller in kwestie begint aan een lange uiteenzetting over hoe in de studio met Hans vele nummers heel erg snel ontstaan, om enkele minuten later te besluiten dat het allemaal erg vanzelf gaat.

TEEUWEN Dat is eigenlijk helemaal geen antwoord op de vraag, hé. Eigenlijk ging het over het optreden.

Dat is niet erg. Hij mag het hebben waarover hij wil. Staat het ons niet aan, dan schrijven we het gewoon niet op.

TEEUWEN Je hebt anders wel van die interviewers die al een heel idee hebben van hoe het interview er gaat uitzien en dan vragen stellen die je alleen nog maar moet bevestigen.

Dat is een interviewer die op voorhand nadentkt over wat het antwoord op een bepaalde vraag kan zijn, om dan weer een bepaalde vraag op dat bepaalde antwoord te laten volgen.

“

De meeste mensen wentelen zich in illusies die ik dan weer kapot maak

”

TEEUWEN En als je dan iets anders antwoordt dan wat de interviewer in gedachten had, dan zit-ie plots klem. *(imiteert een interviewer):* “Meeen je dat nou? Ik gaf toch duidelijk aan dat...”

Goed, volgende vraag. Ook wij hebben een volgorde. U stond als cabaretier op eenzame hoogte, maar dan waagt u zich aan een zangcarrière. Hoe voelde u zich toen u voor het eerst met een band speelde met professionele muzikanten van hoog niveau?

TEEUWEN In het begin was ik erg zenuwachtig. Ik wist niet goed hoe ik me tot die band moest verhouden, wat pre-

cies mijn plek was. Dat is normaal als je het metier nog niet honderd procent beheerst. Nu kan ik mezelf helemaal door hen laten leiden. Het is heerlijk om zo mee te kunnen gaan.

U bent dus een echte zanger geworden, maar het publiek kent uw voorgeschiedenis als cabaretier. Bent u niet bang dat ze van u verwachten dat u dingen zingt als “I’ll even fuck you when you’re dead” en “I like your cunt” en dat u het publiek daardoor niet meer kan verwarren zoals voorheen?

TEEUWEN Nee, wat ik nu doe, verschilt zo van cabaret dat ik in die zin geen marionet ben van de verwachtingen van het publiek. Ik probeer hen gewoon te overtuigen van wat ik nu doe. Het maakt me niet zoveel uit met welke verwachtingen het publiek de zaal binnenkomt. Ik vind het gevoel waarmee ze weer buitengaan belangrijker. Die was goed, hé.

Oké, die voorlaatste zin wordt een citaat. Wilt u het publiek ook iets meegeven...

TEEUWEN *(onderbreekt)* Ja, bonbons. Of beter nog: iets hartigs. Het is toch leuk na de voorstelling op café bij je biertje nog iets hartigs te hebben. Ik wil ook nog even genoteerd hebben dat Gert hier net een onvoorstelbaar gore scheet liet.

Genoteerd. Misschien wilt u ook nog een boodschap aan het publiek meegeven. In het nummer ‘Make You Proud’ kruipt u in de huid van een zelfmoordterrorist. Duidt u graag op het absurde van religie?

TEEUWEN Met bepaalde dingen ben ik nu eenmaal zo lang ▶

bezig, dat het in mijn creatieve werk kruipt. Ik maak me er echter geen illusies over dat kunstenaars moeten gaan vertellen hoe mensen moeten leven. Zulke dingen moeten vanzelf doorsijpelen. Ga je nadrukkelijk wat verkondigen, wil je grip hebben op wat de mensen denken, dan ben je echt heel erg verkeerd bezig. Heel veel komieken zijn daardoor slecht, bijna onuitstaanbaar geworden.

Het Freek De Jonge-effect.

TEEUWEN *(breed glimlachend)* You said it.

Ik vind dat je intuïtief moet zijn. Als je met voorbedachte rade creatief gaat doen, dan beperk je jezelf.

Van religie naar politiek: de Belgische regering heeft vandaag, zoals je zelf al opmerkte tijdens de show, haar ontslag aangeboden aan de koning. Misschien kan u, omwille van uw ervaring met het absurde, koning van België worden?

TEEUWEN Ik wil het best doen, maar dan parttime. In de weekends kan ik sowieso niet omwille van de optredens. Op dinsdagmiddag ben ik meestal vrij en als ik het dan ook nog een beetje vanuit mijn eigen woning kan doen... Op het papierwerk na kan ik dus best wat monarchistische taken op mij nemen, zolang het niet te koste gaat van mijn artistieke strapatsen. In vergelijking met Nederland zie ik in België trouwens erg weinig handjesgezwaai van het koningshuis. Hoe heet jullie koning alweer?

Albert II.

TEEUWEN Die ziet er eerder als een accountant uit dan als een koning. Kortom, jongens: jullie land is in verval. Het

“
Komieken die nadrukkelijk wat verkondigen zijn erg verkeerd bezig
”

wordt tijd dat jullie, de jeugd, daar iets aan doen. Jullie zijn wat defaitistisch geworden.

In ieder geval, behalve koning op dinsdagmiddag zou ik ook wel masseur van Scarlett Johansson willen worden. Op gezette tijden wel te verstaan. Ze moet me niet om half drie 's nacht bellen, want ook het masseren mag niet ten koste gaan van mijn artisticeit. *(op dreef)* Wie is eigenlijk de grootste rebel van België, de grootste anti-autoritaire figuur?

Misschien Jean-Marie Dedecker.

TEEUWEN *Who the fuck* is Jean-Marie Dedecker?

Een voormalig judocoach die een eigen politieke partij heeft opgericht: Lijst Dedecker.

TEEUWEN *(breed glimlachend)* Klinkt goed! Dan heb je ook nog die schrijver...

Herman Brusselmans, dat is meer het cliché van de rebel. Een rol die hij zelf wat beu is.

TEEUWEN En wat is momenteel het hipst in België?

Rolschaatsen.

TEEUWEN Wat! En Barman, die is ook hip. Jullie hebben veel goede bandjes in België.

Dit leidt ons allemaal te ver, meneer Teeuwen. Is er nog een antwoord dat u wenst te geven op een vraag die wij niet hebben gesteld?

TEEUWEN Ja! ■

Verkrachting rond de UA

TEKST: FOLKER DEBUSSCHER

Een stand van zaken

Studenten en personeel van onze universiteit kregen op 26 april een mailtje in de inbox met een oproep van de sectie Zedendelicten van de politie. Er was een week eerder immers een studente aangerand op het stukje weg tussen campus Groenenborger en campus Middelheim. *dwars* ging kijken hoe er hierop gereageerd werd.

Verkrachting wordt, in onze op individuele vrijheid gestoelde maatschappij, beschouwd als een zwaar misdrijf. De politie levert dan ook een extra inspanning hiervoor, aldus de preventiedienst van de UA: "Er wordt veel meer gepatrouilleerd, zowel overdag als 's nachts, en zowel in burger als in uniform. De politie heeft ook een lijst met evenementen en ze zorgen ervoor om, meestal in burger, aanwezig te zijn."

Over het onderzoek zelf wordt uiteraard amper gecommuniceerd, al zegt parketwoordvoerder Domini-

que Reyniers wel dat er ook gekeken wordt naar de verkrachtingspoging die tijdens het vorige academiejaar op dezelfde plaats en met een gelijkaardige modus operandi gemeld werd. De roboffoto die verspreid is, onder andere via Blackboard, moet dan ook de

pakkans vergroten.

De waarschuwing aan de studenten lijkt niet in dovemansoren te zijn gevallen, al maant de preventiedienst toch tot kalmte aan: "Er doet op Facebook blijkbaar een bericht de ronde dat er een tweede verkrachting zou zijn geweest, wat níet het geval is. Sommige studenten durven zelfs nog amper buitenkomen. Voorzichtigheid is uiteraard geboden, maar met wat gezond verstand kom je al een heel eind. Verlaten weggetjes houden altijd een risico in, en nu waarschijnlijk nog iets meer. Maar zodra je je in groep verplaatst, wordt het risico zeer klein." ■

Met tips kan u terecht bij de politie via de telefoon (03 292 87), of e-mail (jiri.baert@politie.antwerpen.be of lars.lammens@politie.antwerpen.be). Alle medewerking zal in alle discretie behandeld worden.

Vergeet ook het nummer 101 niet als u zich in het nauw gedreven voelt.

FIXKES: SUPERHELDEN

Hoe de wereld aangenamer wordt door kleine nummers

'Superheld', de nieuwste spruit van onze eigenste Antwerpse anti-helden, Fixkes, ligt sinds vorige maand in de rekken te wachten op nieuwe baasjes. Of neukvriendjes. Er wordt gemijmerd over *den tijd* dat men nog rock-'n-roll wou zijn en er wordt LDVD-Blues gespeeld, maar je hoort vooral een muzikaal sterker, minder melancholisch Fixkes.

Op 'Netniefde' en 'Tijger' na klinkt jullie nieuwe plaat verrassend anders dan de vorige. 'Kvraagetaan' was een megahit, waarom veranderen?

SAM VALKENBORGH (*zang en gitaar*) Dat is bewust en niet bewust gekozen. Ik vond dat wij nog niets te zoeken hadden op een groot podium. Die sfeervolle, kleinere, intieme dingen konden wij niet goed genoeg brengen, dat bleef niet altijd overeind. Een goeie set spelen vind

ik heel belangrijk, ook op grotere podia. Daarom schreef ik meer uptempo nummers met meer onzin en hiphop.

“

Ik ben al volop bezig met het schrijven van nieuwe nummers, maar hoe de nieuwe plaat zal klinken, weet ik nog niet

”

De nummers van ons debuutalbum gaan over 'kleinere' dingen. Nu mag het iets minder klein.

Nummers met melancholische teksten klinken vaak muzikaal gelukkiger. 'Ik was terug 17' is uptempo en 'LDVD-Blues'

wordt opgevolgd door een Hawaïaanse gitaarlijn.

VALKENBORGH Dat Hawai'*dingske* is volledig de verdienste van Bjorn Eriksson. We hadden de zang, contrabas en drums al opgenomen. Toen heb ik wel duizend gitaren geprobeerd, maar als beperkte gitarist kon ik echt niets bedenken dat erop paste. Onze gitarist Peter vond evenmin iets. In een gesprek met Bjorn zei ik dat ik moeite had met een nummer. Hij vroeg of hij eens iets mocht proberen. Een week later stuurde hij mij dat stukje en dat was het. Perfect! We hebben dat zelfs niet opnieuw ingespeeld, enkel een beetje *geboost* bij het mixen.

Velen zullen het raar vinden dat 'Rock 'n Roll' en 'Neukvriendje' de eerste singles van de plaat zijn. Op het titelnummer doet Flip Kowlier immers mee. Was dat commercieel gezien geen betere zet geweest?

VALKENBORGH Als eerste single niet, het moest echt wel ons eigen ding zijn. Het kan zeker nog een single worden, maar momenteel is er ook een praktisch probleem. Flip brengt rond deze periode de eerste single van zijn nieuwe album uit. (*Half mei verschijnt 'Mo Ba Nin', nvdr.*) 'Superheld' zou nu wat ongelegen komen als single.

Een logische vraag dan: is de tekst van Flip geen 'ver-West-Vlaamsing' van iets wat jij al geschreven hebt?

VALKENBORGH Ik had hem eens verteld dat ik iets over superhelden wou doen. Een nummer waarin je alle helden absurde dingen laat doen. Hij zag dat meteen zitten, dus liet ik een beat achter die ik al gemaakt had. Ik heb toen twee maanden zitten knoeien om die tekst goed te krijgen. Ik wou te veel vertellen en het moest ook nog eens lineair zijn. Toen ik dan terug naar Flip ging, zei ik dat ik niet veel verder was. Hij liet me zijn raptekst horen en die bleek pure onzin. Ik dacht: natuurlijk! Waarom ga ik het ook zo ver zoeken? De volgende dag had dat nummer zichzelf al bijna geschreven. Ik zit wel nog steeds met dat verhaal in mijn hoofd. Misschien komt er ooit een sequel van. (*lacht*)

Over onzin gesproken, vertel eens hoe 'Plakijzer', dat alweer een samenwerking met Meta van de Freestyle Fabrik is, teksteel tot stand is gekomen. Absurder vind je ze bijna niet.

VALKENBORGH Ken je 'The Fast Show'? Daarin komt een sketch van een personage dat The Brilliant Kid heet. Hij vindt alles fantastisch, *brilliant*, en hij doet constant aan vrije associaties. Hij begint bijvoorbeeld met: water, is

dat niet fantastisch! *Just brilliant!* Voor je het weet, zit hij enthousiast te doen over luidsprekers. Zoiets wou ik dus ook doen. Dan heb ik met Mike (*Meta, nvdr.*)

per e-mail pingpong gespeeld: ik stuurde iets door en daar antwoordde hij dan zo snel mogelijk op, zonder te veel na te denken. Alles mocht. Het e-mailadres uit het

nummer heb ik ook echt aangemaakt, omdat er iemand naar gemaald had, wat natuurlijk niet lukte. Ondertussen ben ik het paswoord alweer vergeten. (*lacht*)

Een andere bekende die terugkomt op 'Superheld' is Urbanus. Hij werd al vermeld in jullie bekendste hit 'Kvraagetaan' en figureerde in de bijhorende videoclip.

VALKENBORGH Deze keer was het niet echt een samenwerking. We gebruiken gewoon een sample uit één van zijn shows. Ik heb Urbanus gevraagd of we die mochten gebruiken en hij stemde toe. Hij zei me ook dat als de platenfirma er moeilijk over zou doen, zijn e-mail gerust als toelatingsbewijs kon dienen. Zo is het trouwens ook gebeurd bij die videoclip. Eigenlijk moest hij naar één of andere opening, maar onze clip leek hem leuker. Het klikt wel tussen ons. We zijn al eens bij hem gaan barbecueën en ook op het podium is het met Urbanus altijd plezant.

Als afsluiter rest me nog te polsen naar jullie toekomstplannen.

VALKENBORGH Ik ben al volop bezig met het schrijven van nieuwe nummers, maar hoe die plaat zal klinken, weet ik nog niet. Het zal ook zeker niet voor volgend jaar zijn. Voorts werken we aan de videoclip van 'Neukvriendje'. Dat nummer is al drie weken uit, maar de video laat nog op zich wachten. We zijn er al twee maanden mee bezig. Ik ben daar eigenlijk wat te slordig in. Daarenboven crasht mijn computer voortdurend. De opnames waren al een hel, maar de montage is nog veel erger. ■

SCHRIJF OP MIJN LIJF!

Een nieuw manifest voor Antwerpen Studentenstad

De campagne 'Op je lijf geschreven', een project van Antwerpen Studentenstad (een samenwerking tussen de stad, de hogeronderwijsinstellingen en het Antwerps Studentenoverleg), zette enkele honderden studenten (in spe) ertoe aan om een woord dat voor hen Antwerpen typeert, ergens op hun lichaam te zetten, onder andere tijdens de cultuurweek Calamartes. Met de beelden die werden ingezonden bouwde notoir caféganger en entertainer (en nachtburgemeester?) Vitaliski een manifest, over Antwerpen als Studentenstad. Op 21 april culmineerde 'Op je lijf geschreven' in de Arenberg met de voorstelling van dit manifest, een prijzuitreiking en, het mag gezegd, gratis drank.

De sfeer was er natuurlijk uitgelaten: gratis drank, zoals ik al zei. In die mate zelfs dat Evi Hanssen, die het geheel presenteerde, haar leraressenstem moest opzetten en iedereen tot stilte aanmanen. Maar eens op gang luisterde iedereen toch braaf naar het 'Antwerpen is de beste studentenstad'-praatje. U kent het wel: we

zijn een wereldstad, we zijn een wereldhaven, we hebben meer te bieden dan Gent en Leuven. Dat laatste impliciet, uiteraard, maar we zijn wel nog steeds Antwerpen.

Het manifest zelf, live gezongen door Vitaliski en Evi Hanssen, bleek verrassend oké. Niets wereldschokkends, maar leuk genoeg. Zelfs de clip is, hoewel licht knullig, niet slecht te noemen. In welke mate dit nieuwe

studenten naar Antwerpen zal lokken (want dat is uiteindelijk altijd de bedoeling), valt nog af te wachten. Bekijk het vooral zelf op www.opjelijfgeschreven.be en beslis naar eigen goeddunken.

Naast de vertoning van de clip, werden er ook nog prijzen uitgedeeld aan een hele hoop gelukkigen. Nathalie Baudry won de hoofdprijs, een kofteestje, hopelijk mét opkuis, en nodigde in één beweging al wie er die avond was uit. Jammer genoeg niets meer van gehoord sindsdien.

Ook Robert Voorhamme, de schepen van (onder andere) Onderwijs, klom even het podium op. Niet om te zingen, maar om Evi op zijn lijf 'change' te laten schrijven, en uiteraard om op haar lijf te schrijven. Slechts één tactisch geplaatste 'A', maar dat is al meer dan wij ooit hebben mogen doen.

Na afloop draaide Merdan Taplak op puike wijze plaitjes aan elkaar, maar toen was het gedaan met de gratis drank en het viel op hoe snel de zaal leger leek. Goed feestje, dat wel. ■

FWD:

Liefste UA-student(e),

Op weg naar het studentenrestaurant werd ik aangesproken door drie wortels. Ze overhandigden me een wortel en een flyer met daarop twee sexy meiden die duidelijk 'wild zijn van wortels': dat zetten ze in de verf door schaars gekleed en met konijnoren op hun hoofd te poseren met zeven feloranje penen. Pas toen ik al achter een bord pasta zat, zag ik dat de flyerende wortels mij niet wilden vertellen dat groenten eten sexy is (op zich een vreemde boodschap, maar ach, *sex sells*), maar dat "onze samenleving nood heeft aan mensen met wortels". En: "Jong CD&V geeft je wortels". De wortel die ik net met smaak verorberd had, bleek politieke propaganda! Leuk idee, op zich: Jong CD&V, de jongerenafdeling van de 'gewortelde' partij werft met wortels. Zelfs als je niet geneigd bent om op basis van deze campagne voor de partij te stemmen, heb je toch een gezonde snack gekregen. Maar waarom de bunny's?

De ene bunny is blond, de andere heeft bruin haar. Ze dragen lingerie en een diadeem met konijnoren. En volgens de jonge CD&V-ers in wortelpak, zijn zij het ideale campagnebeeld voor deze actie. Ze spreken de student aan, en willen hem (haar?) doen nadenken over het belang van geworteld zijn. Maar wat hebben twee schaars geklede vrouwen hiermee te maken? Het antwoord van Jong CD&V: deze vrouwen staan alleen op de flyers die uitgedeeld worden tijdens 'studentikoze' acties. Ze moeten duidelijk maken dat de CD&V geen conservatieve partij meer is. "De laatste pastoors hebben we er al jaren geleden uitgegoid", dixit één van de wortels. "En die hebben we vervangen door die bunny's", aldus de andere oranje knol. Conclusie? Voel u aangesproken, Antwerpse student: u krijgt bloot vlees te zien! En stem op de CD&V, want zij zijn niet conservatief meer, maar sexy! Maar wat met de vrouwelijke of homoseksuele UA-student(e)? Of zelfs de mannelijke student die behalve over bunny's ook af en toe eens over politiek nadenkt? Moeten zij ook genoeg nemen met dit 'studentikoze campagnebeeld'? Misschien mogen ze zelfs beledigd zijn, omdat ze gereduceerd worden tot door hormonen bepaalde pubers? Als jij denkt van niet en ook je bedenkingen hebt bij de bunny-actie: stap hiermee niet naar de wortels. Ik kreeg er te horen dat ik zelf vast een '*dirty mind*' heb: hoe durfde ik te suggereren dat er een dubbele bodem zat in de slogan "Bereken de lengte van jouw wortels"?

Liesbet Vanhaute, doctoraatsstudent Filosofie

Cultuurstrook

DOOR FOLKER DEBUSSCHER & SARAH VAN ALSENOY

She and Him - 'Volume 2'

She and Him, alias Zoëy Deschanel en M. Ward, hebben dit jaar in maart hun tweede album, met de zeer tot de verbeelding sprekende titel 'Volume 2', uitgebracht. She, Deschanel, heeft het merendeel van de nummers geschreven en Him, Ward, heeft de productie voor zijn rekening genomen. 'Volume 2' is een ontzettend leuke, goedgeleumde cd. Je kan je trein gemist hebben, je was te laat op die date waar je al weken naar uitkeek en die date bleek dan nog eens een slechte adem te hebben ... Alles verdwijnt als sneeuw voor de zon wanneer je deze plaat opzet en je Deschanel's unieke, ouderwets aandoende stem hoort. Het hele album baadt in een heerlijke sixtiesfeer en heeft ook enkele geslaagde covers, zoals 'Gonna Get Along Without You Now' van Skeeter Davis (die het van Teresa Brewer had gecovered). 'Volume 2' is simpelweg *swell!*

'Kick-Ass'

Uit de toch wel zeer deprimerende 'Kick-Ass' *comics* heeft Matthew Vaughn, de regisseur van het onvolprezen 'Layer Cake', een heerlijk leuke film weten te maken. Het verhaal volgt Dave Lizewski, een tiener die een duikpak aantrekt en boeven in elkaar wil slaan. Al snel blijkt echter dat "*He should call himself Ass-Kick instead.*" In een wervelwind van bloed, geweld, humor en zelfs wat tederheid, komt Kick-Ass erachter waarom er in het echte leven geen superhelden zijn. Of alleszins wat er met superhelden gebeurt. Big Daddy en, vooral, Hit Girl stelen de show als een vader-dochter-team dat verkleed achter de maffia aan gaat. Ooit al eens een twaalfjarig meisje als vreemd feministisch seksymbool het midden zien houden tussen schattig en macho? Fascinerend, maar bovenal leuk en al sinds 21 april in de betere cinema.

MET DE VOETEN OP DE GROND

FRANK DE WINNE KRIJGT EEN EREDOCTORAAT

Sinds 1 december 2009 staat Frank De Winne weer met beide voeten op de aarde, na een verblijf van zes maanden in het Internationaal Ruimtestation ISS. Op initiatief van de faculteit Geneeskunde van de Universiteit Antwerpen ontving de bekende Belgische astronaut dit jaar een eredoctoraat. De Winne speelt immers een essentiële rol in het wetenschappelijk onderzoek naar het effect van gewichtloosheid op de mens. Gelukkig ging hij door al die lof niet zweven en vond hij in zijn drukbezette agenda nog ruimte voor een kort gesprek.

TEKST: ALIZÉ KEUSTERS • ILLUSTRATIE: SOPHIA SIMONS

U hebt Burgerlijk Ingenieur gestudeerd en bent vervolgens piloot geweest. Waarom bent u uiteindelijk astronaut geworden?

FRANK DE WINNE Het zijn uiteindelijk twee beroepen die in dezelfde lijn liggen. Piloten en astronauten hebben beide voornamelijk met techniek en vliegen te maken. Het grootste verschil is uiteraard dat je langer weg bent.

Maar is astronaut zijn niet veel angstaanjager? Je bent ook veel verder weg.

DE WINNE Nee, dat maakt niet zo veel uit. Als

testpilot doe je uiteindelijk ook gevaarlijke dingen.

U hebt uw eredoctoraat gekregen vanwege uw onderzoek over gewichtloosheid. Hoe ver staat u daarin?

DE WINNE Het onderzoek wordt eigenlijk gevoerd door de wetenschappers op de grond. Wij zijn ofwel het onderwerp van het onderzoek, zoals bijvoorbeeld bij het SPIN experiment van Floris Wuyts (*fysicus en hoogleraar aan de UA, nvdr.*), ofwel de uitvoerders.

U hebt ook verschillende medische onderzoeken ge-

daan in de ruimte.

DE WINNE Door de gewichtloosheid zie je bij medische experimenten andere fenomenen en heb je dus andere observaties. De effecten van gewichtloosheid zoals osteoporose (*naast onder andere spieratrofie en cardiovasculaire achteruitgang, nvdr.*) zijn bijvoorbeeld nergens zo zuiver te bestuderen als in de ruimte. Hier op aarde is dat een gewone ziekte, maar door ze daar te bestuderen kunnen we helpen om efficiëntere therapieën te ontwikkelen tegen dergelijke ziektes.

Als u zes maanden in een kleine ruimte zit, weegt dit dan niet psychologisch door en werkt het ook niet benauwend?

DE WINNE Er wordt natuurlijk geselecteerd op een bepaald profiel. Men gaat op zoek naar mensen die flexibel en doel- en oplossingsgericht zijn. De sfeer onderling was ook uitstekend. We zijn nog steeds goede vrienden. Die kleine ruimte benauwde mij niet, het enige dat ik echt miste was uiteraard mijn familie.

Kon u zich goed aanpassen toen u terugkwam? De fysieke gevolgen van gewichtloosheid zijn toch niet te onderschatten, vergelijkbaar met versneld verouderen.

DE WINNE De aanpassing is inderdaad moeilijk, maar ik word goed begeleid en dat gaat vlot. Die aanpassing duurt ongeveer even lang als de tijd die je in de ruimte hebt doorgebracht.

Gaat u nog terug naar boven?

DE WINNE Ik blijf natuurlijk astronaut en zou graag terug

op ruimtereis vertrekken, maar dat hangt af van wat er zich aandient. Het ESA (*European Space Agency, nvdr.*) heeft nu ook nieuwe astronauten aangenomen die natuurlijk ook eerst hun kans moeten krijgen.

Sinds 2003 bent u ook UNICEF-ambassadeur. Wat houdt dit precies in?

DE WINNE Ik vind het belangrijk om bij te dragen aan het algemeen welzijn van de wereld. Kinderen moeten de mogelijkheid hebben om zich te kunnen ontwikkelen en

“

Ik vind dat we verder moeten met de ruimtevaart en verder moeten kijken dan zijn horizon

”

naar school te kunnen gaan, en ik denk dat Unicef daar belangrijk voor is. Ik ben hiervoor op reis geweest naar Mali, waar er kinderen waren die de hele dag alleen maar naar water op zoek waren. Zuiver water draagt bij tot een betere hygiëne en gezondheid. In de ruimte is het zuinig omspringen met water ook heel belangrijk. Daarom de link naar de UNICEF WaSH-campagne.

Wat is uw drijfveer om met al deze zaken bezig te zijn?

DE WINNE Ik vind dat we verder moeten met de ruimtevaart en verder moeten kijken dan zijn horizon. Het is

geen optie om er mee te stoppen. Europa moet eraan bijdragen en dit opentrekken naar de hele wereld, zodat elk land deelneemt en zodat alle kinderen, ook die in Afrika, kunnen dromen om er aan deel te nemen.

Maar het is toch een dure onderneming?

DE WINNE Het kost inderdaad wel wat geld, maar dat is ook een misverstand. De ruimtevaart voor ESA kost elke Europeaan één euro per jaar, wat dan weer niet zoveel is. Mijn telefoontje naar jou kost mij nu meer dan wat het jou ieder jaar kost om mij te laten werken, als je morgen iets gaat drinken kost het twee of drie keer zo veel. ■

SPIN

Sinds januari 2006 doet Floris Wuyts, fysicus en hoogleraar aan de UA, onderzoek naar medicatie tegen ruimteziekte en welke invloed ruimtereizen hebben op het evenwichtssysteem en de autonome functies (ademhaling, hartslagfrequentie en pijnbeleving). In het Russische Sterrenstad wordt dus nagegaan in hoeverre ruimtevluchten het evenwichtssysteem en de autonome functies ontregelen van astronauten, cosmonauten, taikonauten en andere ruimtereizigers. Vervolgens test men hier aan de Universiteit Antwerpen vijf verschillende medicijnen op gezonde vrijwilligers. Het meest efficiënte zal gebruikt worden aan boord van het ISS. Nadat deze in de praktijk getest zijn, zullen het evenwichtssysteem en de autonome functies van onze ruimtevaarders opnieuw getest worden. Het onderzoek zelf zou eind 2011 afgerond worden.

Met dank aan Boudewijn Van Spilbeek en professor Floris Wuyts.

'Het ruimtedagboek van Frank De Winne', door Herman Henderickx, Tijs Mauroo & Boudewijn Van Spilbeek.

Antwerp 10 miles

FOTO'S: WARD JOPPEN • TEKST: CELIEN JOPPEN

Zondag 28 april was het weer over de koppen lopen in onze teerbemide stad. De 25ste editie van de '10 Miles' vond er plaats en trok een record aantal lopers naar Antwerpen. 27.000 mannen en vrouwen trokken hun strakste pakjes aan om vervolgens 16 km en 94 meter door Antwerpen te lopen. Bij sommigen kostte dit bloed, zweet en tranen, anderen (lees: de eersten) hadden slechts een kleine vijftig minuten nodig om de finish te bereiken! *dwars* liep niet mee, maar vereeuwigde toch enkele momenten van dit loopfestijn.

Snackbars

PROEVERS: AMBER DANIELS, FOLKER DEBUSSCHER, LAURA MEVIS & ESTHER VAN DER SCHOOT

De gastronomische superioriteit van onze schone Scheldestad is al langer bekend, maar weet u waar men voor het minste geld de grootste porties van de lekkerste snelle hap serveert? *dwars* deed de test en dook enkele goed verborgen, maar zeer lekkere pareltjes op.

Wat? Beni Falafel

Waar? Lange Leemstraat 188

Menu? Falafel zijn gefrituurde balletjes op basis van kikkererwten. Deze Midden-Oosterse specialiteit is zowel koosjer als vegetarisch. De klassieke keuze hier is een broodje 'falafel allerlei': een pitabroodje gevuld met de balletjes, sla, ratatouille, humus en zuurkool. Naast falafel in al zijn gedaanten biedt Beni Falafel een veelheid aan vooral Israëlische toppers, van bonensoep voor 2,5 euro over ratatouille tot bureka (bladerdeeg) gevuld met aardappelen, spinazie of kaas.

Prijs? Het duurste item op het menu kost 7,5 euro.

Leuk? Deze eettent is niet de gezelligste plek op aarde: denk aan de badkamer van je oma voor een idee van de stijl. Gelukkig maken de authentieke toetsen, zoals de ijzeren strijkijzers waarmee de pitabroodjes worden opgewarmd, heel wat goed.

1

Wat? Pazzi per la Pizza

Waar? Keizerstraat 2

Menu? Je kan kiezen uit een aantal traditionele Italiaanse specialiteiten, zoals pizza, panini, antipasti of pasta. Zoals de naam van deze tent al doet vermoeden, gaat het hier vooral om de pizza. Uniek is dat je zelf kiest hoeveel pizza je eet: je betaalt per 100 gram pizza. Een gewone pizza komt ongeveer overeen met 300 gram, maar de grotere eter in uw vriendenkring kan zich gerust laten gaan met 500 gram pizza.

Prijs? Voor de goedkoopste pizza betaal je 1,9 euro per 100 gram, andere pizza's kosten ongeveer 2,3 euro per 100 gram. Het duurste gerecht kost 11 euro. Studenten krijgen bovendien 10 procent korting.

Leuk? Het is zelden druk in Pazzi per la Pizza, dus je wordt snel (en vriendelijk!) bediend. Bovendien kan je meekijken in de keuken of je favoriete gerecht tegen een iets goedkopere prijs meenemen.

2

Wat? Umi Sushi & Noodlebar

3

Waar? Groenplaats 2

Menu? Bij Umi kan je terecht voor Aziatisch eten, meer bepaald wok en sushi. Het sushi-menu is vrij uitgebreid en beschikbaar voor één tot drie personen. Je wokgerecht kan je zelf personaliseren; je kiest eerst tussen het basispakket groenten met rijst of noedels, vervolgens kies je extra vlees, groenten, tofu, nootjes, al naargelang je eigen smaak en budget. Saus is er wel gratis.

Prijs? Vooral de wokafdeling is vriendelijk voor de portemonnee van de student. Voor het basispakket betaal je 4,9 euro en voor de extra toevoeging(en) maximum 2 euro. De sushi is wat duurder, zoals het sushi betaamt. De prijs voor de sushi-gerechten varieert van 15 euro tot 25 euro, maar een aantal van deze gerechten zijn geschikt voor 2 à 3 personen.

Leuk? Geef je ogen de kost terwijl je gerecht in een handomdraai klaargemaakt wordt en met wat fantasie kan je grappige vertalingen bedenken voor de onderlinge conversaties van het Aziatisch personeel.

Wat? Pita Ster

4

Waar? Gillisplaats 5

Menu? Op het eerste zicht een pitabar van dertien in een dozijn, met de standaardselectie van pita's, dürüms en Turken. Op het moment dat je echter een dürüm zo dik als mijn (toegegeven, wat schriële) bovenarm vasthebt, is het een feest van vlees, groentjes, feta (naar keuze) en frieten in een heerlijke pannenkoek. Een volledige maaltijd en dan nog drie happen.

Prijs? Toegegeven, je bent voor de simpelste dürüm al bijna 5 euro kwijt, maar je hebt wel genoeg gegeten voor een hele dag.

Leuk? Plastic hout, plastic steen, plastic marmer. Niet enorm gezellig, maar iedereen is vriendelijk en laten we eerlijk zijn: een dürüm moet je onderweg opeten.

Wat? Frituur De Smulpaep

5

Waar? Varkensmarkt 2A

Menu? Het menu ziet eruit zoals je dat verwacht in een frituur: een grote plakkaat tegen de muur, vol satés, kaaskroketten, *chicken fingers*, berenpoten, curryworsten, bicky burgers, allerhande sauzen en verschillende maten voor de frieten.

Prijs? Ook de prijs verschilt niet veel van die van andere frituren. Voor een gewoon pak friet betaal je 1,9 euro, voor een snack 2 à 3 euro en voor saus 0,5 à 1 euro.

Leuk? De frituur ligt vlakbij de Stadswaag, dus je frieten kan je gezellig op een Stadswaags bankje verorberen. Bovendien word je geduldig en vriendelijk bediend door de heren aan de andere kant van de toog.

Wat? La Terra Sarda

6

Waar? Lange Koepoortstraat 32

Menu? Op het menu staan verschillende gerechten, zoals pizza's en pasta's maar ook cannelloni (gevulde pastapijpjes), kleine pizza's (pizzeta's genaamd) en focaccia's (een Italiaans plat brood). De laatste twee zijn echter maar tot 18u te bestellen. Er wordt hoofdzakelijk met verse Italiaanse producten gewerkt en de 53 verschillende pizza's zijn voornamelijk op basis van mozzarella. Er zijn ook enkele speciale pizza's zoals bijvoorbeeld een pizza choco. Of deze Italiaanse heiligschennis ook lekker is, dat mag je zelf ontdekken.

Prijs? De prijs van de pizza's ligt tussen de 5,50 en 14 euro. De prijs van de pasta's ligt rond de 10 euro. Dan zijn er nog de kleinere gerechten zoals de pizzetta's en de focaccia's, waarvan de prijs rond 2,50 euro ligt.

Leuk? Het is een kleine ruimte met ongeveer 30 tot 40 zitplaatsen. Het personeel praat hoofdzakelijk Italiaans, waardoor je je al een stuk meer in Italië waant. Vooral de verscheidenheid aan gerechten voor een schappelijke prijs maken dit restaurant zeker een bezoekje waard.

Mei/juni 2010

door Anne Hammers

De afgelopen maanden ben je bijna letterlijk door ons met cultuur overspoeld en hebben we je leren zwemmen in de woeste wateren van het Antwerpse cultuurbad. Stilletjes hoop je misschien dat de storm nu is uitgeraasd. Niets is minder waar! De loodjes beginnen immers steeds zwaarder te wegen en *dwars* bewaarde het lekkerste voor het laatst.

BOURLA SCHOUWBURG (18-19/05) • 'Bezonken Rood' door Guy Cassiers • De toneelbewerking van deze succesroman van Jeroen Brouwers ging in 2004 al in première en speelde op alle Europese theaterfestivals. Voor iedereen die daar niet bij kon zijn is er nu een herneming in eigen land.

MONTY (20 T.E.M. 22/05) • 'Oblomow' door Lazarus • We vroegen ons af of de mannen van toneelgroep Lazarus nog eens samen op het podium zouden staan. De toneelbewerking van deze Russische roman geeft het verlossende antwoord, waarbij gastactrice Charlotte Vandermeersch de ploeg komt versterken.

TRIX (22/05) • TRIXTRAXFEST • Heb jij het afgelopen jaar ook genoten van de gratis Trixtrax avonden? Als afsluiter van het seizoen is er deze maand een extra spetterende editie waarbij onder andere Nieuw Zwart Trio en Boston Tea Party op de affiche staan.

ROMA (21 T.E.M. 23/05) • Tutti Fratelli • Dit zeer gevarieerde en bonte gezelschap neemt je samen met het onvergetelijke Fratelliorkest mee in een lange liedjestrain. Van Hugo Claus tot Johnny Cash, niets is te gek.

MIDDELHEIMMUSEUM (VANAF 23/05) • 'Heeft het monument nog toekomst?' • Om een antwoord te kunnen geven op deze vraag, nodigt het Middelheimmuseum dertien kunstenaars uit die hun visie geven op de functie van kunst in de openbare ruimte. De resultaten zijn de hele zomer in het Middelheimpark te bekijken.

ZUIDERPERSHUIS (27/05) • 'De weg naar Kaapstad', boekpresentatie van Abdelkader Benali • De Nederlandse schrijver en ex-hardloper Abdelkader Benali reisde de afgelopen maanden door Afrika, op zoek naar de betekenis van voetbal in dit continent. Zijn bevindingen waren eerder al stof voor een tv-documentaire en zijn nu ook in zijn nieuwe boek te lezen.

NIEUWE JUSTITIEPALEIS EN PETROL (29-30/05) • 'Tussen droom en daad', openingsfestival van De stad van Elschot • Antwerpen eert volgend jaar één van haar grootste schrijvers. Dit openingsfestival belooft heel veel goeds, met optredens van onder andere Absynthe Minded en Tom Lanoye. Kijk voor info en tickets op www.destadvanelsschot.be.

CAFÉ LOCAL (06/06) • Salsa Domingo! • Kun jij na het dagenlange stilzitten wel wat beweging gebruiken? Café Local organiseert wederom een maandelijks Salsa workshop. Van 's middags tot 's avonds word je getrakteerd op salsalessen, shows en Cubaanse live-muziek.

CARTOONS (09/06) • 'El secreto de sus ojos' • Dit Argentijnse liefdesdrama sleepte de Oscar voor beste niet-Engelstalige film in de wacht. Een gepensioneerd rechter zet zich in om een onopgeloste zaak die hem altijd is blijven achtervolgen op te lossen. Liefde en misdaad wisselen elkaar af, evenals de verschillende tijdsbeelden.

Modemuseum
www.momu.be

Zuiderpershuis
www.zuiderpershuis.be

TRIX
www.trixonline.be

deSingel
www.desingel.be

Monty
www.monty.be

Toneelhuis
www.toneelhuis.be

KMSKA
www.kmska.be

Muhka
www.muhka.be

FotoMuseum
www.fotomuseum.be

Arenbergschouwburg
www.arenbergschouwburg.be

Scheldapen
www.scheldapen.be

Cultuurweb
www.cultuurweb.be

Petrol
www.petrolclub.be

Buster
www.busterpodium.be

De Roma
www.deroma.be

Rataplan
www.rataplanvzw.be

Verhoging studiegelden bijna-beursstudenten?

De werkgroep Universitair Beheer en Administratie van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) adviseerde op haar zitting van 4 februari 2010 een verhoging van de studiegelden voor bijna-beursstudenten van 333,6 euro tot 367,2 euro. Toen de verhoging geagendeerd stond op het Bestuurscollege van de UA, protesteerde de Studentenraad (SRUA) tegen wat volgens rector Verschoren "een symbolische maatregel" is. SRUA vindt echter dat financieel zwakkere studenten niet gebruikt mogen worden om de gebrekkige financiering van het hoger onderwijs te signaleren. Rector Verschoren laat weten dat de VLIR een en ander zal herbekijken, daarbij rekening houdend met de decretaal vastgestelde studenteninspraak.

uit de pers geplukt

Varen op de zon

Acht studenten van de Karel de Grote Hogeschool in Antwerpen hebben hun boot op zonne-energie succesvol uitgetest op de waterskiput in Battenbroek. Met de boot willen ze, als het 'Port of Antwerp Solar Boat Team', deelnemen aan de Frisian Solar Challenge, een tweejaarlijkse race die na twee edities is uitgegroeid tot het grootste duurzame evenement in Nederland. De wedstrijd, met voornamelijk jonge deelnemers uit de hele wereld, volgt de traditionele route van de Elfstedentocht. Het evenement begint op zondag 4 juli met een testvaart in de grachten van start- en aankomstplek Leeuwarden.

Energie opwekken in nieuw bos

De UA heeft zopas 180.000 populieren en wilgen geplant op een terrein aan de Bosstraat in Lochristi. Professor Reinhart Ceulemans, hoogleraar Plantecologie, wil de bomen in 2012 en 2014 kappen en verbranden en zo biologische energie opwekken. (Ah, een kampvuur?) "Als het experiment lukt, zetten we de deur open naar een nieuwe, alternatieve energiebron", aldus de prof. "Na twee jaar worden de bomen, die dan zo'n 4 meter hoog zullen zijn, geroid, verhakseld en vermalen tot snippers en verbrand of vergast in een bio-installatie." Om dit het experiment te kunnen controleren, staat op het terrein een ingenieuze toren opgesteld, de enige in haar soort, die via de wind vijf soorten gassen meet: de CO₂-uistoot, methaan, lachgas, water en koolstofgas.

kort over onderwijs

Belg voorzitter van ESU

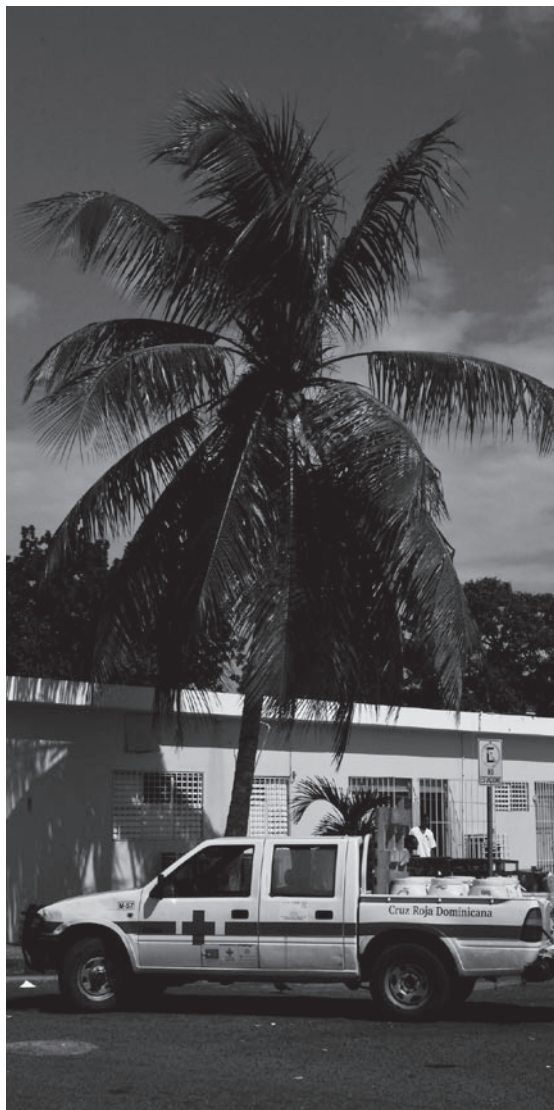
De Belg Bert Vandenkendelaere is verkozen tot nieuwe voorzitter van de Europese studentenkoepel, ESU. Hij komt daarmee aan het hoofd te staan van een organisatie die meer dan 11 miljoen studenten uit 37 landen vertegenwoordigt. "Het is duidelijk dat de sleutel tot economisch herstel in Europa bij het hoger onderwijs ligt. Enkel door te investeren in een doeltreffend en dynamisch onderwijssysteem kan Europa haar 2020-doelstelling bereiken", aldus de kersverse voorzitter, die Rechten aan de K.U.Leuven studeerde.

Tijlpen voor de eeuwigheid

De Amerikaanse Library of Congress, 's werelds grootste bibliotheek, gaat alle Twitterberichten bewaren in zijn archief. Dat zijn er al miljarden en de huidige 105 miljoen gebruikers creëren er dagelijks nog zo'n 55 miljoen. Dat zijn heel veel tweets, zelfs zonder de berich-

ten voor privégebruik, die eruit gefilterd zullen worden. Volgens de Library of Congress zullen de berichten een schat aan informatie opleveren voor toekomstige historici. Rijksarchivaris Karel Velle noemt het plan interessant, maar zegt geen plannen te hebben om gelijkaardige stappen te ondernemen in België.

missie (on)mogelijk?

TEKST & FOTO'S: TIJL DE BOCK

Op avontuur
in Haïti

Op 12 januari 2010 vindt er in Haïti een aardbeving plaats van 7.0 op de schaal van Richter. Het epicentrum ligt op 25 km van de hoofdstad, Port-au-Prince. Het hele land wordt zowat verwoest en de internationale hulpverlening komt op gang. Op een reis naar Thailand zei een monnik me: "Als je zelf even niet ziet wat je leven waard is, stel het dan ten dienste van minderbedeelden die wel graag willen leven." Met deze gedachte pak ik mijn slaapzak, rugzak en fotoestel. Ik vertrek vol moed naar Haïti om er te helpen.

Na enkele uren in New York te hebben doorgebracht, kom ik rond middernacht aan op het vliegveld van Santo Domingo, de hoofdstad van de Dominicaanse Republiek. Rechtstreekse commerciële vluchten naar Haïti zijn er niet, aangezien alle luchthavens voorrang verlenen aan vliegtuigen met hulpmiddelen. Ik heb gelezen

dat er veel vrachtwagens vanuit Santo Domingo rechtstreeks naar Port-au-Prince rijden, dus lijkt het me een goede uitvalsbasis.

Voor mijn vertrek heb ik nog enkele hulporganisaties gebeld om te vragen waar ik terecht kon, en wat ik daarvoor moest doen. Overall kreeg ik quasi hetzelfde te horen: "Wij sturen geen mensen." Ik kon beter geld inzamelen, want ter plekke kan ik weinig doen. Niet echt wat ik op dat moment wou horen. Het enige nuttige stukje informatie dat ik heb gekregen, wist ik al: Santo Domingo. Op de luchthaven heb ik geen idee waar ik naartoe moet of wie ik moet aanspreken. Er rijden geen bussen meer en taxi's vragen 30 euro om je naar de hoofdstad te rijden. Met slechts een budget van 100 à 200 euro is zo'n taxirit te duur. Ik blijf een tijdje in de aankomsthal en spreek iedereen aan die er duidelijk uitziet als iemand die daar is om te helpen. Geen van hen kan me echter verder helpen. Ontmoedigd en uitgeput ga ik op zoek naar het

politiekantoor van de luchthaven.

Toen ik enkele jaren terug in Peru een weekend zonder geld zat, lukte het me daar in een cel te mogen overnachten. Misschien ook deze keer? Maar het blijkt niet nodig. Op de bovenverdieping, bij de incheckbalie, liggen immers overal wat mensen te slapen, wachtend op hun vlucht. Ik ga op onderzoek en vind een overgangsgedeelte waar de Verenigde Naties zich tijdelijk heeft gevestigd. Het is niet meer dan enkele banken tegen elkaar in een rustig hoekje. Ik rol mijn slaapzak uit, steek mezelf en mijn camera erin en begeef me naar dromenland.

DE EERSTE MUUR

Het eerste wat ik hoor als ik me wend tot de VN-beambte van dienst is: *"I don't know, what are your skills?"*. Euhm, foto's maken? Cappuccino maken? Entertainen? Maar daar zitten ze niet echt op te wachten. Ik kan goed met mensen omgaan en leer snel dingen bij, maar dat is dan weer niet specifiek genoeg. Dit voelt aan alsof ik een ervaren en gemotiveerde sollicitant ben, die gegarandeerd een aanwinst zou zijn voor een bedrijf, maar niet wordt aangenomen omdat ik niet over de nodige diploma's beschikt. Mensen graag helpen en jezelf ervoor inzetten, is blijkbaar niet genoeg in deze wereld. Ik vraag mij af of er speciale cursussen zijn die je moet volgen om eten uit te delen of transporten met hulpmiddelen te laden en lossen. Ik kan me niet voorstellen dat dit het moment is om te zeggen: "Hier is genoeg hulp, ga maar terug naar huis." Dan kennen ze mijn koppigheid nog niet! Na deze eerste teleurstelling begeef ik me te voet naar Santo Domingo op zoek naar organisaties die mijn hulp wel ap-

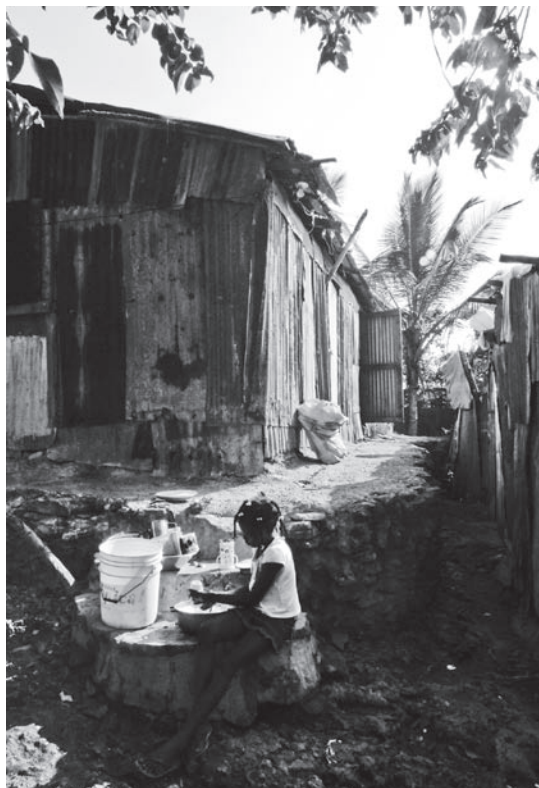

preciëren, en/of de Belgische ambassade.

Op dit moment weet ik nog niet dat Santo Domingo erg ver van de luchthaven ligt. Ik geniet van de wandeltocht langs de kust wanneer ik aan de kant van de weg een klein gebouwtje met een rood kruis zie. Daar zet ik dan wel even een voetje of twee binnen. Een uurtje en enkele telefoontjes later zit ik op een motortaxi richting Santo Domingo. De rechte baan naar de hoofdstad gaat goed, maar eens we de drukte van de stad binnendringen, denk ik elke tien seconden "het is ermee gedaan". Dit is echt de laatste keer dat ik achterop een motor zit! Aangekomen in het Rode Kruiscentrum schrijven ze mijn gegevens op en rond 14u begin ik te helpen met laden en lossen van goederen. Ik voel me zowaar terug in een magazijn waarvan ik blij was dat ik er niet meer moest werken. Het is maandag, en zondag zal er pas een truck naar Haïti vertrekken. Tot dan hier helpen dus. Uiteraard hoop ik op een slaapplek ergens in een hoekje van het centrum, maar de avond gaat voorbij zonder dat iemand een plaatsje voor me had. Ik leg me, een beetje geïrriteerd door het grote gebrek aan degelijke slaap, in

een wachtzaaltje. Ergens in de nacht – geen idee van de tijd – word ik gewekt. Schaamte kwam al eerder opzetten bij het besef in hoeverre ik het Spaans verlerd ben en zo ook deze keer, maar ik kan er toch uit opmaken dat er om 6u een truck vertrekt. Dus ik pak meteen in en ga naar buiten. Daar zie ik dat die laatste oplegger die we vulden weg is. Navraag leert me dat die om 3u 's nachts naar Haïti vertrokken was en – het is 6u20 – die van 6u ook. Een beetje geërgerd door de slechte slaap

en dit nieuws check ik enkele ambulancevrakken, op zoek naar een mogelijke slaappleats. In één ervan zie ik een bankje waar nog kussens op liggen, dus wordt dit mijn slaappleats voor de volgende dagen. Daar zal ik niet gestoord worden, aangezien niemand weet waar ik ben.

Enkele dagen gaan zo voorbij. Ladingen lossen, opleggers laden die raar genoeg niet (rechtstreeks) naar Haïti vertrekken, me wassen aan een kraantje en mezelf onder de namen 'Blanco' of 'Americano', maar later ook Luiz Diaz of Esteve Marlon terugvinden op de lijst voor de maaltijden. Ik had nochtans enkel mijn voornaam opgegeven. Vreemde jongens, die Dominicanen. Wat opvalt is hoeveel flessenwater men in het kamp wel niet verspilt. Om de handen te wassen gebruikt men een fles drinkwater in plaats van het kraantje achter de tent. In het hele centrum is trouwens geen douche te vinden. En dan raak ik in gesprek met een jongedame, de eerste die ik tegenkom die niet alleen Spaans, maar ook Engels spreekt. Zij vertelt me wie me verder kan helpen bij mijn missie: Sergio Vargas, de directeur van het centrum. Waarom niemand mij deze informatie eerder heeft gegeven, blijft een raadsel. Ik heb het nochtans enkele malen gevraagd en telkens hebben ze me aan de verkeerde persoon voorgesteld. Het gesprek met Vargas wordt een teleurstelling. Vermits ik geen vrijwilliger ben van hun organisatie, kunnen ze me niet verder helpen. Alle hulp in het centrum is welkom, maar hij kan me geen toestemming geven om mee te rijden met hun vrachtwagens. Buiten zie ik twee grote trucks klaar om te vertrekken. Van de chauffeur mag ik mee, dus ik ga snel mijn spullen halen en kruip in de cabine. Na vijf meter moet ik al

uitstappen. Vargas steekt dezelfde preek af als tevoren. Op vijf minuten van hier kan ik een bus nemen naar Haïti als ik echt wil gaan, maar ter plaatse zal ik waarschijnlijk weinig kunnen doen. De moed zakt me in de schoenen. Ik ben klaar om het op te geven.

LANDGENOOT, BONDGENOOT?

De volgende ochtend zou ik gewoon de bus op kunnen stappen richting Haïti en daar wel zien. De kans is groot om op dezelfde muren te stoten en zelfs bestolen te worden. Ik kan ook opgeven en er nog een vakantie van proberen te maken. Een *no budget* vakantie welteverstaan, maar dat is nooit een probleem geweest voor mij. Ik besluit het nog een laatste keer te proberen. Via Vargas geraak ik aan de telefoonnummers van de Belgische ambassade. Daar zegt men me niet verder te kunnen helpen, maar geven ze me wel het adres en telefoonnummer van een zekere Marc, een Waalse landgenoot. Marc heeft een hotel in het Distrito Colonial – het oudste en tevens mooiste gedeelte van Santo Domingo – waar enkele organisaties onderdak hebben gevonden. Daar zou hij me alvast aan kunnen voorstellen. Marc klinkt zeker van zijn stuk; via die organisaties zal ik verder kunnen. Dan toch een lichtpunt. Tot halfvier help ik nog in het Rode Kruiscentrum om dan te voet naar het hotel van Marc te trekken. Het is een heel eind en na een tijdje begint mijn rugzak me toch iets te veel te wegen.

Aan de telefoon leek Marc me eindelijk de juiste man, maar ter plekke blijkt hij eerder ongeïnteresseerd. Hij vraagt wat mijn ervaring is met crisissituaties zoals deze.

Als ik eerlijkheidshalve zeg dat ik er totaal geen heb, keert hij helemaal; hij zegt dat het dan wel moeilijk wordt. Misschien dat ik in de kleinere gebieden zoals Jacmel een missionaris kan opzoeken, die mijn hulp waarschijnlijk wel zal kunnen appreciëren. Alleen is daar het woord weer dat ik niet graag hoor: “misschien”.

Na die lange tocht en teleurstelling heb ik niet veel zin om het hele eind naar het Rode Kruis te wandelen. Op zoek naar een plekje zie ik een stukje strand net aan de pier. Een beetje verder staat een uitkijktorentje tegen de wand van de haven. Enkele boompjes, een paar boomstammen die neerliggen en een muurtje ter beschutting van de wind. Mijn cameratas met mijn waardevolle spullen hang ik in de bomen. Als men iemand ziet slapen op zijn rugzak denkt men er toch niet aan om ook in de bomen te kijken? 's Nachts valt de zwarte kleine tas tussen takken echt niet op. Het is een rustige nacht. 's Morgens merkt een havenbewaker mij op en komt naar me toe. Van zijn Spaans maak ik op dat het er gevaarlijk is om te slapen en bovendien verboden en nog een heleboel dat ik niet versta. Vriendelijk, maar kordaat. Ik zet me wat verder, op het openbare strand en begin te schrijven, mediteren en verder na te denken. Uitgerust begeef ik me terug naar de straatjes van het oude stadsdeel. Daar hak ik de knoop door. Kost de busrit naar Haïti meer dan de helft van wat ik nog over heb, dan ga ik zonder schuldgevoelens terug naar huis, want een andere optie is er niet meer.

EL FINALE GRANDE

Een mooie zonsopgang wekt me en ik besluit meteen

naar de bus te gaan. Het mag niet zijn; het ticket is zelfs meer dan ik nog over had, dus hier stopt mijn avontuur. Of toch bijna. Ik ga nog langs het Rode Kruis om te zien of ik nog wat kan helpen, maar het is weekend en er is bitter weinig te doen. Ik neem er afscheid, en begin aan de lange tocht terug naar de luchthaven. Dit heb ik wel even onderschat! Ik vertrek rond 17u en ben wat blij dat ik ergens tussen 3u en 4u in de ochtend nog een lift krijg om het laatste stuk te overbruggen. Het enige wat de chauffeur ervoor vraagt, is 30 peso's (0,65 euro, *nvdr.*), voor de tol! Iedereen die een motor of een auto heeft, biedt zichzelf constant als taxi aan. Of zo komt het toch over. Er waren al enkele auto's gestopt die me voor een prijsje aanboden een lift te geven. Als ik dan zeg dat ik daar het geld niet meer voor heb, rijden ze gewoon door. Het is dus een verademing dat Miguel enkel vraagt de tol te betalen. Ik besluit nog een nachtje in de luchthaven te slapen en de volgende dag een beetje verder naar Boca Chica te gaan, kwestie van wat uit te bollen en ontstressen op een mooi strand, afgewisseld met een verfrissende duik in de Caraïbische zee. Heerlijk! Tegen de avond aan – ik was eigenlijk zo goed als op weg terug naar het vliegveld – leer ik Candy kennen. Een sympathieke jongedame van 22 uit een arm gezin, die zoals het gros van de bevolking enkel Spaans spreekt. Als ze me na een lang gesprek vraagt waar ik overnacht en ik de luchthaven noem, word ik prompt uitgenodigd om bij haar familie te overnachten. Avontuurlijk als ik ben, ga ik erop in en kom ik los in de *barrio's* van Consuela terecht, sloppenwijken vol barakken die als geïmproviseerde huisjes doorgaan. Wederom valt de gastvrijheid op. En zo breng ik nog vijf dagen in de *barrio's* door. Ik spendeer

er mijn laatste geld aan kleine noodzakelijkheden voor de familie, help met klusjes, hou me bezig met de kinderen van haar zuster en word op de koop toe nog ‘papa’ genoemd door haar eigen dochtertje. Vijf dagen eerder wou ik niets liever dan naar huis gaan, maar nu valt het me toch wat zwaar om te moeten vertrekken. Maar ja, als het geld op is...

Ik ben dan wel niet in Haïti geraakt, maar ben toch blij dat ik nog op één of andere manier iets heb kunnen betekenen. Het ironische is dat ik net op weg terug naar huis de meest bruikbare tips krijg van enkele hulpverleners en een missionaris. Nu weet ik dus hoe ik mijn volgende missie beter moet aanpakken. Wordt vervolgd?

Helpen hulpverleners?

UNICEF legt uit

TEKST: TIJL DE BOCK & FLORIS GEERTS • FOTO: TIJL DE BOCK

Onze reporter, met het hart duidelijk op de juiste plaats, geraakt uiteindelijk niet op zijn eindbestemming Haïti. In zijn drang om 'iets' te doen na de aardbeving in januari, komt Tijn De Bock niet verder dan het Rode Kruis in Santo Domingo. De vraag waarom hij niet in zijn opzet slaagde, blijft hem achtervolgen. Heeft hij het dan helemaal verkeerd aangepakt? Wil men dan geen hulp in rampgebieden? Of zijn Dominicanen gewoon dwarsliggers?

Op woensdag 13 januari 2010 opent het journaal met de aardbeving die heel Haïti heeft getroffen. Eén van de armste landen ter wereld wordt zowat met de grond gelijk gemaakt.

“Het is een natuurlijke reflex om te denken: ik moet die mensen gaan helpen”, zegt Yves Willemot, algemeen directeur van Unicef België. Toch baat het niet om als individu fysiek een daad van barmhartigheid te verrich-

“

Het is een natuurlijke reflex om te denken: ik moet die mensen gaan helpen

”

ten. Op zulke momenten is het bijna onmogelijk om alles organisatorisch in orde te brengen en het logistieke huzarenstukje rond te krijgen. Zelfs in Westerse landen,

zoals in de Verenigde Staten na de orkaan Katrina, blijkt de samenwerking tussen verschillende professionele hulpverleners spaak te lopen. Als je dan in een arm land een internationale hulpverlening moet op gang brengen, kunnen ongeschoolde hulpverleners beter wegblijven. “Er zijn in Haïti veel mensen die over dezelfde vaardigheden beschikken als wij. Het enige wat er ontbreekt is de financiële en materiële ondersteuning om aan de wederopbouw te beginnen”, verklaart Willemot.

Op dit moment voorzien de Verenigde Naties dagelijks 1,1 miljoen inwoners van drinkbaar water. Zo'n mensen, waarvan het gros Haïtianen, bedienen en onderhouden die installaties zelf. De mensen die effectief water geven en die installaties verzorgen zijn geen mensen die uit het rijke noorden komen. Dat zijn Haïtianen zelf die wij de infrastructuur en de middelen geven. Yves Wil-

lemot is heel realistisch: “Ik weet dat het niet altijd zo aangenaam klinkt, maar eigenlijk is het beste wat we kunnen doen geld inzamelen.” Hulporganisaties zijn daarom meer gebaat bij geldinzamelingen dan bij vijf gemotiveerde vrijwilligers die zich aanbieden. Sommige mensen denken ook praktisch. Ze gaan er vanuit dat de mensen daar niets meer hebben en willen toch tenminste hun oude kleren schenken. Al is ook zo’n hulp zinloos. “Het kostenplaatje om die tweedehandskledij over te brengen, te verwerken en te distribueren zou veel hoger zijn dan als we materiaal dat aan de normen voldoet zelf aankopen”, zegt Willemot. “Je moet de dingen immers in een bredere context zien. En we moeten mensen die zoiets willen doen ervan overtuigen dat dit niet efficiënt is, al klinkt dat misschien niet erg sympathiek.”

LANGS DE KASSA EN OPDRACHT VOLBRACHT?

Na een natuurramp zoals in Haïti ontstaat er een hele volksverhuizing. De mensen die vanuit het platteland naar de hoofdstad zijn getrokken om een beter leven te zoeken, keren terug naar hun dorp. In Port-au-Prince kan je nu toch niet overleven. Het is dan de taak van onder andere de VN om de ‘ontvangende dorpen’ mee te ondersteunen. “Je moet weten dat als je in Haïti op het platteland leeft, je het al niet breed hebt,” verklaart Yves Willemot, “dan is het aan ons om niet alleen de getroffen mensen te helpen, maar ook de mensen die vluchtelingen opvangen moeten we bijstaan.” Daarom is het belangrijk dat hulporganisaties samenwerken om zo verschillende taken te coördineren; wie gaat er over

de watervoorzieningen, wie doet de logistiek, etc. UNICEF legt zich vooral toe op coördinatie.

DE HANDEN TOCH UIT DE MOUWEN

Dan blijft de vraag: wat dan met diegene die hulpverlener wil zijn? Daarvoor zijn er uiteraard ook mogelijkheden. Hulporganisaties hebben niet alleen de taak om

geld in te zamelen en goed te besteden, maar ook om het rijke Westen te sensibiliseren en te informeren. Omdat er enorm veel aspecten zijn die je in overweging moet nemen, moet je je afvragen welke effectieve meerwaarde je kan bieden, vindt Yves Willemot. Hij raadt mensen dan ook aan een aantal opleidingen te volgen in verband met ontwikkelingssamenwerking. “De BTC, Belgian Technical Corporation, organiseert zogenaamde ‘vormingscycli’ voor mensen die naar het buitenland willen gaan”, verklaart de baas van UNICEF België. “Op die manier kunnen ze er met de nodige ‘bagage’ naar toe trekken.” UNICEF organiseert zelf geen opleidingen, maar je kan er wel de nodige informatie verkrijgen.

BELGEN, SOLIDAIRSTEN VAN DE KLAS

Voor getroffen gebieden en hulporganisaties kunnen we dus besluiten dat geld inzamelen veel efficiënter is dan zelf de handen uit de mouwen te steken. Dat inzamelen heeft de Belg duidelijk al begrepen. België zamelde, op de Verenigde Staten na, het meeste geld in voor het kinderfonds van de VN, in absolute cijfers. “We zijn een klein land, maar we hebben meer gegeven dan bijvoorbeeld grote landen als Frankrijk, Duitsland of Japan, wat voor mij wel bewijst dat mensen hier bereid zijn tot solidariteit”, glimlacht Willemot. We zijn wel veeleisender en mondiger geworden. We schenken dan wel graag, maar we willen wel zekerheid. “Raakt het geld wel waar het nodig is?” is daarbij een vaak gehoorde vraag. “Zo’n kritische benadering maakt onze taak niet gemakkelijker, maar dat houdt ons wel wakker”, besluit Willemot. ■

dwars

LAY-OUTERS

zoekt

Beste zwart-witkijker,

We zoeken een zeer gemotiveerde aspirant/expert die tijd en zin heeft om eens per maand *dwars* mee in elkaar te knutselen.

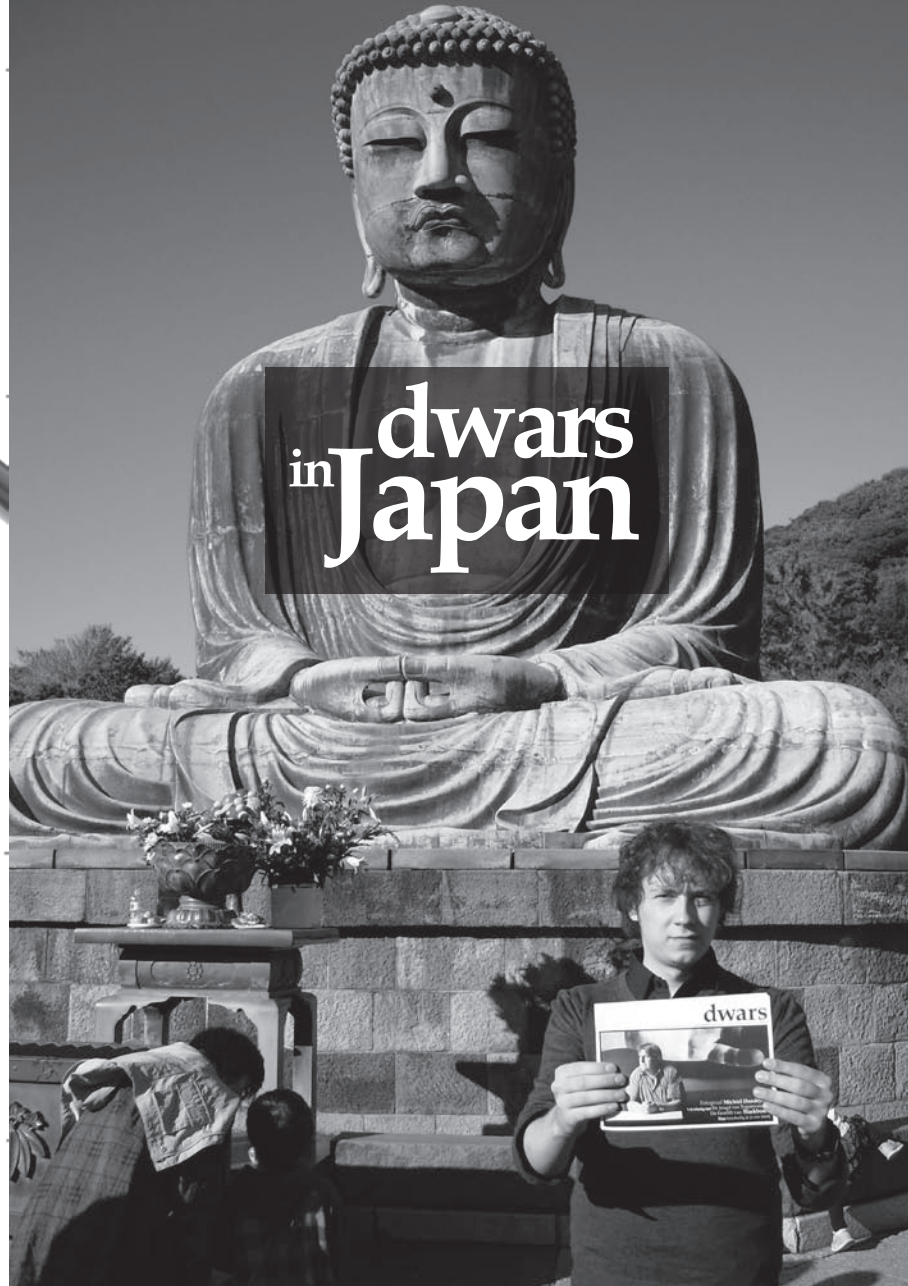
Geen audities, strenge regels, of extreem hoge verwachtingen; de enige vereisten zijn gedrevenheid, een goede omgang met computers (én met mensen) en een klein beetje visueel inzicht.

ICT-ERS

Zin om je computerkennis in praktijk om te zetten en een mooi project aan je CV toe te voegen? Wij zijn bezig met de vernieuwing van ons redactiesysteem en zoeken gemotiveerde studenten met interesse in Drupal, CSS, Javascript en PHP.

INTERESSE?

Ben je geïnteresseerd, of wil je meer informatie over deze 'vacatures'? Mail dan naar contact@dwars.be

Kasper

Hendrik Jan

Student, drinkeboer, held

De laatste loodjes

“Wil je nu godverdomme sterven!”

Zijn stem galmt licht in de lege, vervallen kamer. De man slaat met de kolf van zijn wapen tegen de metalen tafel waar hij achter schuilt. Kasper zucht, enkele meters verder achter eenzelfde tafel verscholen. Zijn borstkas brandt en langs de ritsluiting van zijn vestje druppelt gestaag bloed naar beneden. Zo stil mogelijk haalt hij de lader uit zijn pistool. De man aan de overkant gaat, iets minder hysterisch, verder.

“Al die moeite en tijd die het mij, en ongetwijfeld ook jou gekost heeft. Onwaarschijnlijk. Heel de tijd jagen en opgejaagd worden.”

Kasper zucht opnieuw en leunt met zijn rug tegen de tafel. Drie kogels betekent weinig opties. De enige deur ligt aan de andere kant van de ruimte. De man kan zijn overwinning haast proeven. Stomme zet, kamers met één uitgang. Maar dat krijg je dan als je overhaast te werk gaat.

“En weet je wat het stomste van al is?” De man is ook gaan zitten, de moordlust even vergeten. “Wij, wij houden elkaar volledig in balans. Een stabiele status quo, bijna. Al die energie zodat we elkaar opheffen. Yin en yang, zeg maar.”

Tot op dat punt was het plan geweest om even op adem te komen en te hopen dat er, om welke reden dan ook, iets aan de situatie zou veranderen. Maar de irritatie krijgt bij Kasper de bovenhand en hij steekt zijn hoofd boven de tafelrand uit.

“Yin en yang? Ik ben hier toevallig ingerold, niet op zoek naar problemen. Jij bent op mij beginnen jagen! En nu zijn we plots complementaire universele krachten? *Fuck you!*” Het hoofd van de man komt even boven de tafelrand uit voordat hij tweemaal vuurt. Kasper duikt weg. Baksteenschijfers regenen op de grond. Na enkele momenten ebben de schoten weg.

Een half decennium geleden was Kasper een vaste waarde in *dwars*. In de daaropvolgende jaren werd hij een literair curiosum, om te eindigen als *last-minute* bladvulling. Nu krijgt hij zijn zonsondergang. Tot een volgende dag, op een andere plaats.

“*Fuck you!*”, mompelt Kasper.

“Vergis je niet, ik respecteer je zeker wel. Maar laten we elkaar geen Liesbet noemen: als ik je onschadelijk kan maken, doe ik dat. Geen reden om niet beleefd te zijn, echter.”

“Weet je wat, gast?” Kasper steekt zijn hoofd opnieuw boven de tafelrand uit, maar een stuk voorzichtiger en met zijn pistool in de aanslag. “Je hebt gelijk.” Voorzichtig mikt hij op het stukje tafel waar hij de krullende haarbos verwacht. “Ik zou misschien niet altijd alles laten vallen om...”

Enkel het pistool van de man komt tevoorschijn. Hij vuurt opnieuw twee keer en Kasper haast zich om terug achter de tafel te duiken. Een fractie van een seconde, te kort om helemaal zeker te zijn, ziet hij een blauwe lichtflits in het lege, zwarte deurgat. Hij kreunt zachtjes, vanwege de pijn en vanwege de sprankel hoop die hij zichzelf toelaat. Nog één keer, en dan is het genoeg. Kasper ademt twee keer diep in en langzaam uit voor hij opstaat.

“Zoals ik zei, ik zou misschien niet altijd alles laten vallen, maar veel overtuiging heb ik toch niet nodig om achter jou aan te gaan. Alleszins, ik heb er genoeg van.”

Hij vuurt drie keer op de muur rechts van hem en haalt dan, eens het stof en de galm zijn gaan liggen, de trekker nog een keer over.

“Dat waren mijn laatste kogels, zoals je hoort. Ik geef me over.” Heel voorzichtig staat de man recht, het wantrouwen uit heel zijn houding af te lezen. Hij opent zijn mond om iets te vragen en plots zit er in het midden van zijn gezicht een gapend gat, zo groot als een vuist, en vult een oorverdovende knal de kamer. Een fijne rode waas daalt voor hem neer, terwijl zijn hoofd naar achteren valt en zijn lichaam meetrekt. Door het deurgat stapt een jonge vrouw met lichtblonde krullen en een zomers jurkje. In haar rechterhand ligt, haast nonchalant, haar veel te grote, rokende revolver. Kasper wandelt moeizaam naar haar toe.

“Mooie timing, zoals altijd, Sam.”

“Dag Kasper. Klaar?”

“Volledig.”

Woord & Beeld

Elke foto beeldt een **Antwerpse straat** uit. Schrijf de naam in de vakjes onder de foto. Met de letters van de genummerde vakken vorm je het sleutelwoord dat je kan invullen in de balk rechts onderaan.

□ □ 1 □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 5

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 3 □ □ □ □ □ □

OPLOSSING DWARS 59: ZURE MATTEN

ZURE MATTEN

Chocotoff

King munt

Tic Tac

Had het juiste antwoord gevonden en wint de felbegeerde cultuurcheques: Nele Augustyns

□ □ 2 □ □ 4 □ □

FOTO'S: JONATHAN DEBEER

Stuur je oplossing samen met je studiejaar en -richting en rol-nummer naar contact@dwars.be. Als het juist is, komt jouw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die student prijs.

Dankzij de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. *dwars* geeft elke maand een boekje weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

Sleutelwoord:

□ □ 1 □ 2 □ □ □ □ 3 □ □ □ 4 □ 5

RESEARCH MONTHLY

JAN GOJIM.BLOGSPOT.COM - 9 MAY 2010 - BY JAN GOJIM

dwars luistert naar...

'Spaceman' van Babylon Zoo. *I always wanted you to go into space, man.* Een eerbetoon aan astronauten. (Sarah Schrauwen)

'Hurricane' van Bob Dylan. Hoeft geen verdere commentaar, want heel goed. (Floris Geerts)

'A Lesson Lived Is A Lesson Learned' van Hatebreed. Spreekt voor zich. En omdat ik nog eens zin heb in krachtigere muziek. (Tijl De Bock)

'Come Home' van Amatorski. Vooral de versie met de heerlijke stem van Bram Vanparys (The Bony King of Nowhere). (Frie Vandemeulebroucke)

'Housewife' van Daan. Omdat hij de boel deed ontploffen op Puntpop. (Amber Daniëls)

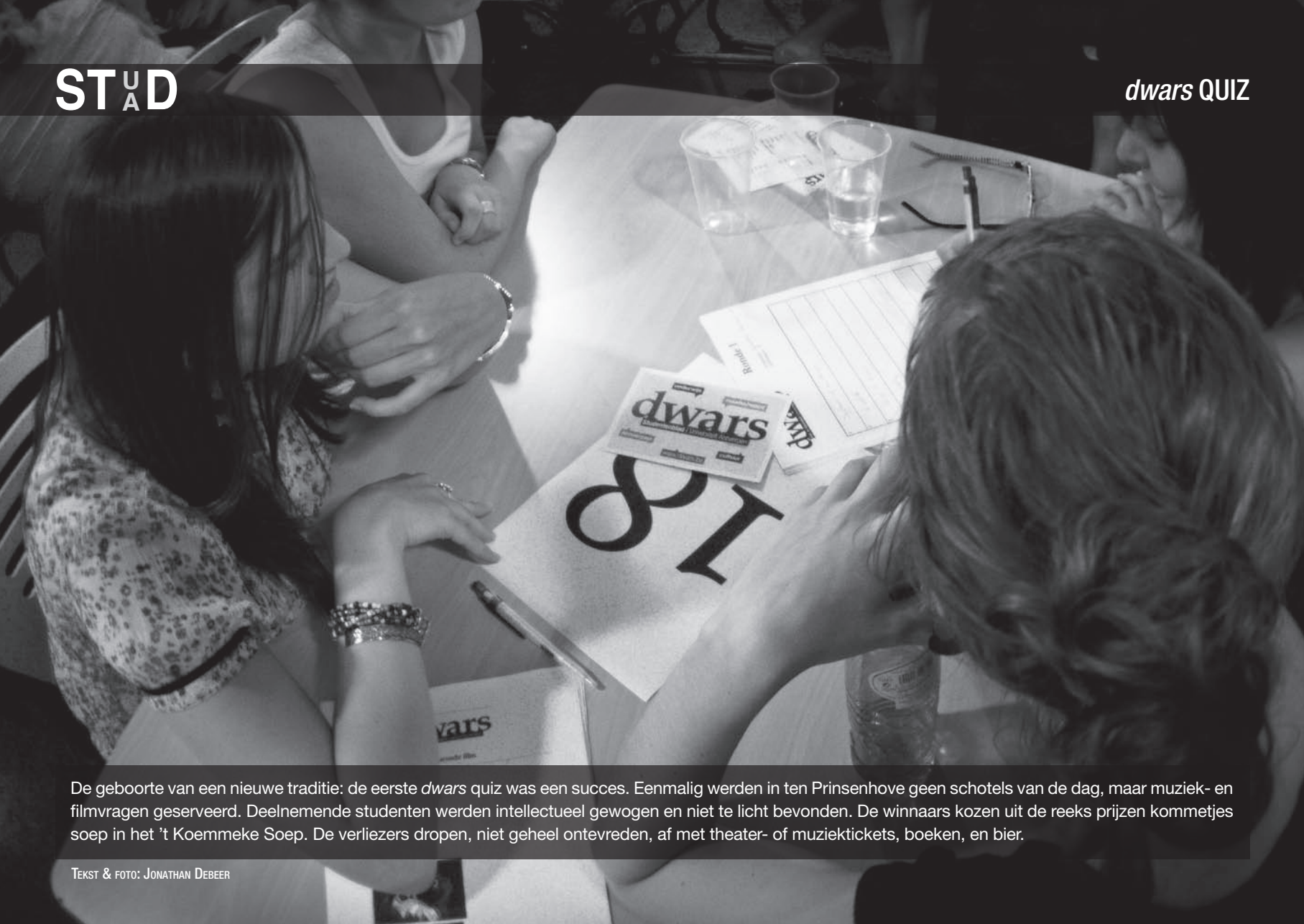
'Wildcat' van Ratatat. Wroaw! (Tom Vingerhoets)

'Why Don't You' van Gramophonedzie. Misschien nog beter in de originele versie, maar een leuke dansschijf, niet? (Celien Joppen)

'A Movie Script Ending' van Death Cab for Cutie. *Good night, and good luck.* (Folker Debusscher)

'Stuck in the Middle With You' van Stealers Wheel. En zo is de cirkel rond. (Hendrik Jan)

De geboorte van een nieuwe traditie: de eerste *dwars* quiz was een succes. Eenmalig werden in ten Prinsenhove geen schotels van de dag, maar muziek- en filmvragen geserveerd. Deelnemende studenten werden intellectueel gewogen en niet te licht bevonden. De winnaars kozen uit de reeks prijzen kommetjes soep in het 't Koemmeke Soep. De verliezers dropen, niet geheel ontevreden, af met theater- of muziektickets, boeken, en bier.